

St. FRANCISKUS XAVERIUS SØSTRENE

"NÅR MAN KJENNER GUD, SÅ ER MAN OVERALT HJEMME .. "

Moderhuset - Marias Minde

INNLEDNING

Hvorfor skrive om Franciskus Xaverius Søstrene? Da jeg kom til Bergen for en mannsalder siden var søstrenes storhetstid allerede forbi, men de var fortsatt både på Marias Minde og i Parkveien i Bergen; de var i Arendal, i Haugesund og Olavssenteret på Voss var et sted vi reiste på årlige menighetsrådsmøter sammen med sognepresten Bernt Eidsvig. Florida sykehus og de andre sykehusene var tatt over av kommune eller stat men folk flest i byen forbandt søstrene med sykehusvirksomhet, med øre-nese-halse, og røntgen. St. Paul skole var for lengst ledet av rektor Høgh, men alle snakket om sr.Ritas tid med respekt og litt nostalgi: Søster Silvia satt ofte i resepsjonen og var på skolen med katekese en lørdag i måneden. I Parkveien kunne sr. Maria Merete snakke med konfirmanter og fortelle både fromme og morsomme historier og i kirken hadde sr. Bertha alltid et smil og varme ord til de små og deres foreldre.

I dag er noen få søstre igjen på Marias Minde og den yngre delen av vår menighet – både aldersmessig unge, innvandrere og konvertitter - har lite kjennskap til dem. En viktig og stor del av menighetens og Norges historie er i ferd med å forsvinne. Det er den katolske kirkes historie, men også Norges helse- og kvinnehistorie, fordi det var disse unge og for det meste utenlandske kvinner som bygget skoler og sykehus i mange norske byer før det offentlige helsetilbudet ble utviklet. Hvem av oss i dag tenker at folketrygden i Norge ble innført i 1967 og at det ikke fantes noen NAV å henvende seg til.

Søstrenes historie er riktig nok nevnt i noen bøker¹ og artikler, som f.eks. biskopens artikkel i St.Olav nr 1/2013..., men de er for det meste skrevet for den voksne og interesserte leseren. Det er også viktig at søstrenes stemme er kjent blant de yngre og blant norske katolikker av nyere dato; med håp om at de ikke bare kan lære noe om søstrene, men også fra søstrene. Det som søstrene forteller om sitt kall og om sitt liv er ikke bare interessant, men kan være en viktig peker, en viktig veiviser og øyeåpner for nye generasjoner.

Den 19. mars 1901 opprettet Biskop Fallize "Den Norske Søsterkongregasjon av Den Hellige Franciskus Xaverius" med moderhus i Bergen. Moder Bonaventura, sr. Xaveria Martina og sr. Stanislaus var de første søstrene.

Søstrene drev mange sykehus:

St.Franciskus hospital i Bergen, (1901-46) Stavanger (1902-1973), Haugesund (1926-1970), Hønefoss (1935-1967) og Arendal (1911-1972), Øyeklinikken i Bergen (1923-1961); Florida sykehus i Bergen (1929-1984)

Rekonvalessenteret og kapellet på Marias Minde ble åpne i 1956

<http://www.katolsk.no/organisasjon/norge/kirkebladet/broen/Broen%202006-4.pdf>

¹ Nonner i storm og stille. Katolske ordenssøstre i Norge i det 19. og 20. århundre, 2001

Bak klosterets port. Nonner i Norge forteller, 1996 (Skrevet sammen med Knut Aukrust)

Det er bare noen få av søstrene som forteller litt av sine historier (søstrene liker ikke å snakke om seg selv), og deres stemmer er på en side representative for denne generasjonen – Alle fant veien til klosteret etter 2.verdenskrig, og på den andre side er de ikke anonyme personer, men tidsvitner, ordenssøstre og kvinner man kan identifisere seg med.

HVEM VAR DE OG HVORDAN KOM DE TIL BERGEN?

Søstrene kom fra mange land, men etter krigen først og fremst fra Nederland og Tyskland. Og den som kom først rett etter krigen var sr. Ellen fra Nederland. Hun valgte å gå i kloster under krigen og ble postulant i Nederland hvor søstrene hadde et postulanthus. Tanken om kallet kom ikke med en gang. Sr.Ellen husker at når moren hennes noen år tidligere leste en artikkel om søstrenes jubileum og nevnte kloster som et mulig valg for henne, så tenkte den unge Petronella (sr.Ellens dåpsnavn) – ”Jeg i kloster? Aldri i livet!” Kanskje nettopp denne jubileumsannonse var det kornet som begynte å gro... og selv om hun senere også vurderte noen andre ordener, så førte Gud og St.Olav henne til Franciskus Xaverius søstrene. Da hun kom på besøk til deres hus, var det første gang hun hørte om den hellige Olav. Forstanderinnen sr. Maria Magdalena foreslo at hun skulle være med inn i kapellet og be sammen med de andre. Mens de knelte foran bildet av den hellige Olav så kom det plutselig for henne – ”Her må jeg være!”

Krigen gjorde at sr.Ellen ikke kunne komme til novisiatet i Norge så fort som hun hadde ønsket seg. Men sent i oktober 1945 tok hun flyet fra Amsterdam til Fornebu (Oslo). Det som vi idag kjenner som Schiphol lufthavn, var bombet. Der var det bare en militærbrakke, og det var også et militærfly som brakte sr. Ellen til Norge; en Fokker, med kanadisk mannskap. Det fantes ikke noen passasjer seter – alle passasjerene dvs. sr. Ellen, 4 noviser og sr. Martine som kom for å hente dem fra Nederland og en annen passasjer, måtte sitte på metallkasser på gulvet med ansiktene mot hverandre. Det var det første flyet som kom fra Nederland til Oslo etter 2.verdenskrig og på Fornebu ventet pressekorpsen med det norske flagg til søstrenes overraskelse. Det fantes ingen nøyaktig ruteplan slik at flyet landet på Fornebu tidligere enn ventet og dermed kom også de reisende alt for tidlig til Akersveien hvor Antoniussøstrene var i ferd med å lage plakater med ”Hjertelig velkommen”. Biskop Mangers skulle treffe dem senere den dagen, men imens ble halvparten av de ankomne allerede sent til i kongregasjonens novisiathus Sylling i Buskerud. De som var igjen overnattet i Akersveien og tok buss til Sylling dagen etter. Det var 25. oktober 1945. 1. november gikk Sr.Ellen i 6 dagers retrett – som selvfølgelig var på norsk! Det var underforstått at så mye norsk måtte hun ha lært i Nederland, og den 6.november ble hun ikledd novisedrakt og begynte den første delen av novisiatet i Sylling. Etter ett år begynte hun den andre delen, som også omfattet praksis på Florida sykehus, i Bergen.

Søstrenes novisiatus på Sylling; (1925) <http://www.historieboka.no/>

Sr Angeline (Elisabeth) kom også fra Nederland.... Et par ord om sr. Angelines vei til kloster. Hun kom fra en stor katolsk lærerfamilie, hvor far var overlærer og hun også arbeidet på sammen skole med sin pappa, og men yngre søsken som elever. Allerede på læreskolen så hun noen bilder fra Norge og en tanke om å dra ditt oppstod. Før hun kom til Bergen i 1954 begynte hun som postulant i Nederland. I Bergen måtte sr Angeline lære norsk og, som lærerinne, begynte hun på St.Paul skole og undervist 3,4,5 klasse i de fleste fagene, bl.a. i geografi. Sr.Rita var rektor den gang og Sr.Placida var også lærer på skolen.

Sr. Sylvia (med pikenavn Magdalena) kom fra Tyskland. Hun fikk vite om St. *Franciskus Xaveriussøstre* gjennom en annonse i avisen, men tanken om klosterliv var der fra før. Hun trådte inn, som sr Ellen, før reglene ble endret, og ble gitt klosternavnet Sylvia og hun er glad i det navnet. I dag kan nonner beholde sitt eget dåpsnavn, eller være med på å velge det nye navnet. Slik var det ikke den gang, men sr.Sylvia husker at det var mulig å komme med forslag og hun liker navnet sitt. Særlig det første året i novisiatet var det ganske strenge regler. Man snakket først og fremst om forpliktelser, ikke om hva man har "krav på". Alt var plassert i et system og dermed strengt, men også lettere å forholde seg til. Klare regler – understreker sr. Mary.

Sr.Mary kom til Norge fra Irland og det er vanskelig å si om det var hun som valgte Norge eller om Norge valgte henne. Det er Gud som kaller og det er Han som legger planer for oss. Og planen for sr.Mary var Norge. Selv om det blant lekfolk på hverdagsspråket ofte blir snakket om tilfeldigheter, så viser det seg at de ikke var helt tilfeldige når vi ser nærmere på dem.

Tenk en ung irsk student på et studenthjem i Dublin som treffer en norsk nonne som kom dit med lysbilder fra Norge, med en lysbildeprojektor, som på den tid var topp moderne utstyr som vår unge student aldri hadde sett før. Og tenk at denne gjesten fra Norge, sr.Åse, forstuet foten sin og dermed trengte hjelp til å frakte dette utstyret til en foredragssal hos søstrene på det katolske St.Martins sykehuset i Dublin. Vår unge student tilbyr hjelp og dermed får hun anledning til å se lysbildene fra Norge og høre på foredraget, og i tillegg fungerer som en *ad hoc* assistent for sr. Åse. Søsteren forteller om kirken i Norge og særlig om Fr.X søsterene.

Unge Mary fikk se kartet over Norge og fikk høre at, man måtte reise to timer eller mer for å komme til messe! Og at de trengte søstre fra utlandet! Det var mange flotte bilder som viste søstrene i aktivitet. På Florida sykehus, på st. Paul skole, en søster som var sakristan, en organist, søstrene i kirkekoret. Og så kom bildene med søstrene på Bestemorsminde, søstrene som plukker bær og som går på tur. Det var også bilder fra kirken og fra Kristi Legemes-prosesjon, men søstrenes kommunitet gjorde det største inntrykket på studenten Mary. Da en sykepleier etter foredraget spurte henne " Er du også postulamt?" så svarte unge Mary "ikke enda".. Ikke enda. Tanken om sr. Åse og de norske søstrene kommer tilbake og Mary skriver til Norge først bare for å høre om reisen tilbake gikk bra, men så også om en mulighet til å tre inn i kloster. Hun har ett år igjen på skole i Dublin, men drar med en gang til Norge og begynner på nytt. Engelsk/irsk utdanning ville ikke vært godkjent i Norge den gang, så det er like greit å begynne med språkopplæring og deretter med en norsk sykepleieutdanning hos Josephsøstrene i Oslo.

(Florida Sykehus , 19.mars 1951 - fra søster Maria Meretes samling)

De færreste av søstrene i denne norske kongregasjonen var etnisk norske. Ikke så rart i et land med meget få katolikker. La oss ikke glemme at det var det bare 1470 katolikker i Norge i 1900², ca 4000 i 1970, mens det finnes over 120.000 registrerte katolikker idag. Da sr.Mary for første gang kom til St.Paul kirke til en morgen messe var der bare to troende lekfolk til stede – en nokså stor overraskelse for en jente fra Irland! "Where are all the people?" spurte hun den gang. I dag er kirken bedre besøkt, men dagens unge besøkende kandidat til klosterlivet fra et annet land, kan bli overrasket over troendes katolisitet – deres opprinnelse fra mange verdensdeler.

Blant de få norske jenter som fant veien til klosteret er sr. Astrid. Som mange katolikker i Norge kom hun fra en blandet familie, med en katolsk far, opprinnelig fra Tyskland, og en mor som konverterte til katolisisme og oppdro barna katolsk. Familien bodde i Bergen. Unge Astrid gikk ikke på St.Paul skole, men først på Laksevåg skole og deretter på Møhlenpris skole. Her må det nevnes at hun var bare 8 år gammel da flyalarmen gikk på Laksevåg den 4.oktober 1944. Tilfluktsrommet som hennes klasse ble tildelt viste seg å være brukt til noe annet, slik at elevene måtte gå et annet sted i kjelleren. En kan si heldigvis, siden det opprinnelige tilfluktsrommet ble bombet...

(Karneval i Krypten, fra S.Astrids album)

Den gang var det ikke sentraloppvarming i krypten, men man måtte fyre og giftig røyk kunne utvikle seg. Men gøy var det

² <http://www.hlsenteret.no/publikasjoner/>

Det var i ungdomsdager etter krigen og tidlig i 1950-årene at Astrid ble et av de ivrige medlemmer i ungdomslaget i St.Paul menighet og de som hadde, som også ungdommer i dag, sine aktiviteter i Krypten. Mange av de som besøkte Krypten den gang kan fortsatt treffes i St.Paul kirke og deres barn og barnebarn på St.Paul skole...

med mye lek og dans i karnevaltiden. Det var mye prat og planlegging av turer, både innenlands på katolsk sommerleir og kurs, som for eksempel til Utøya, sammen med bp Mangers og ungdommer fra Danmark og Sverige en gang på 1950 tallet.

(sommerleir på Utøya, fra sr.Astrids album)

(sommerleir på Utøya, fra sr.Astrids album)

Og utenlands, f.eks. til katolsk samling i Firenze og Roma i 1957, som pave Pius XII hadde kalt inn og hvor over 3000 ungdommer var til stede.

(fra sr.Astrids album)

Men det var ikke ungdomsaktiviteter som førte unge Astrid til kloster – det var da hun begynte å jobbe på kontoret på Florida sykehus og møtte søstrene i deres hverdag på sykehuset at tankene om å tre inn i kloster kom.

Søster Astrid måtte først gjennom klosterhuset i Nederland hvor hun var postulante før hun begynte novisiatet i Bergen.

Som norskfødt hadde sr.Astrid en fordel – hun snakket norsk! Alle de andre måtte lære norsk fra dag én. Det var et prinsipp hos søstrene – siden de skulle tjene i Norge og er en norsk kongregasjon snakker dermed de norsk i huset. Sr.Mary fra Irland, sr. Ellen fra Nederland eller sr.Sylvia fra Tyskland måtte lære norsk. Sr.Mary begynte opplæringen i Bergen mens Sr.Ellen og sr.Sylvia i Nederland og Tyskland, før de kom til Norge. Sr.Mary forteller at allerede ved første måltid lærte hun å si *"tak for maten"* og navn for alt som var på bordet. Det var ikke alltid lett å lære norsk. Menigheten har samlet på en del morsomme misforståelser grunnet f.eks. uklar uttale blant både søstrene og våre utenlandske prester. Søstrene brukte alle anledninger til å lære mer både av språket og kunnskap om landet, for eksempel gjennom korrespondanse kurs, eller gjennom arbeid sammen med nordmenn og i tjeneste. Sr. Mary var bl.a. ansvarlig for å leke med barn på Florida sykehus mens de ventet på mandeloperasjon – Hvem lærer man språket best fra i begynner fasen? Nettopp fra barna!

(På Florida i 1950 årene - Fra søster Maria Meretes samling)

ETTER DE EVIGE LØFTER

Etter novisiatet og etter at de evige løfter ble avgitt ble søstrene plassert der det var behov for dem. Det kunne vært på Florida sykehus i Bergen, eller i Stavanger, eller i Arendal. Noen, som søster Ellen, jobbet på kontoret og lærte mer om administrasjon; andre fortsatte med realskole og sykepleieutdanning som sr. Astrid og sr. Mary. Søster Sylvia ble sent til ordenshuset i Tyskland hvor hun, og senere også søster Ellen, fullførte 3-årig kateketisk-pedagogisk studium for å kunne fortsette som kateketer i Norge. Sr. Sylvia var også i mange år religionslærer på St.Paul skole.

<http://www.stpaul.no/stp-graf/h73sylv9.jpg>

Søstrene hadde sine postulanthus i Nederland, Tyskland og en periode også i Irland – Dit ble bl.a. sr.Mary utkommandert. Målet var å spre informasjon om St.Franciskus Xaveriusssøstrene og motta eventuelle kandidater. For å klare det økonomisk arbeidet sr.Mary også som sykepleier i Dublin – nå med norsk utdanning godkjent i Irland - i en av de største sykehusene i Dublin – bl.a. i akuttmottaket hvor hun ble kjent med det meste av medisinske tilfeller, og senere også på en kirurgisk avdeling. Der måtte hun fullføre et kurs i akutthjelp og i ortopedisk sykepleie. Det var et heldig treff at hun gjorde det for det var nettopp det som visste seg nødvendig da hun senere ble flyttet til det den gang nye St.Olav senteret på Voss hvor hun også søkte stilling på det lokale sykehuset og i mottaket! Og på Voss var det selvfølgelig mange ortopediske tilfeller, særlig brudd i bena påført i skibakken..

Lars Eskeland (1867-1947) var forfatter, aktiv målmann og en føregangsmann for folkeskolerørsla. Han grunnla Voss Folkehøgskole og var styrer ved skolen frem til 1927 da han konverterte til katolisismen og ble tvunget til å gå av. Han testamenterte til søstrene fire mål i nærheten av Folkehøgskolen med ønske om at den katolske kongregasjonen skulle bygge et hus til allmennyttige formål. Senteret ble åpnet i 1976 .

St. Olavs senter på Voss - nåværende forstanderinne sr.Mary Doyle bodde mange år på Voss

<http://www.katolsk.no/organisasjon/norge/kirkebladet/St.%20Olav%20-%20katolsk%20kirkeblad%202012-4.pdf>

Når søstrene forteller om sitt liv, om flytting fra sted til sted både i Norge og utland, så begynner man å forstå hva lydighet betyr. Man velger ikke selv, i alle fall hadde man ingen mulighet til det den gang. Man adlyder og utfører sin tjeneste der man er sendt. Og det viser seg ofte, som i sr.Mary's eksempel at det har sin mening, selv om vi ikke klarer å se det med det første. Man må tro, man må stole på Gud, og de overordnede, for å kunne se meningen senere. Denne flyttingen betyr at mange av søstrene ikke var i stand til å slå røtter noe sted. Kanskje de som jobbet noen år på skolen, eller var knyttet til menigheten en stund, men hvis man må begynne på nytt igjen og igjen så lærer man ikke å lage for mange bånd, ikke få nære forhold med legfolk. Man må være forberedt på å være på veien, til å være pilegrim og til å bli sendt av gårde når det trengs. Som sr. Ellen sier "Jeg ble vant til å føle meg hjemme alle steder, men ikke å slå røtter for dypt. Men det er viktig at man ikke tenker for mye på små ting. Ting er bare ting, de kommer av seg selv. Man treffer fantastiske mennesker der og

da, og de ble ikke glemt. Men det er viktig å huske at *"hvis man kjenner Gud, så har man et hjem overalt"*. Og i tillegg har søstrene moderhuset og medsøstre, de er deres familie.

Likevel, når man hører hvor mange ganger de måtte flytte så er det, for oss utenfor klostermuren, litt vanskelig å forstå hvorfor det i alle tilfeller var nødvendig. Noen ganger var det kanskje ikke helt planlagt, noen ganger var det en *"kriseløsning"*, ville man si i dag, og noen ganger forandret verden seg og tvang frem nye løsninger. Sånn var det med sr.Mary når sekularisering også kom til Irland og det ikke var mulig å få rekruttert noen kandidater til klosteret, mens søstrene samtidig ble presset av de offentlige bestemmelser i Norge til å bygge på Voss.

TIDENE ENDRET SEG.

På 1960-tallet kom både de store endringer i Kirken med 2.Vatikansonsil. I Norge var den viktigste faktoren som påvirket søstrenes virksomhet, den mye omdiskuterte sykehusloven av 1969 som gjorde at mange private sykehus ble nedlagt eller overtatt av det offentlige . *"Det gjaldt blant annet de tradisjonsrike katolske sykehusene der nonnene, som hadde nedlagt et betydelig arbeid, både som ledere og pleiepersonale, ble skjøvet ut"*, kan vi lese i Aina Schiøtzs *"Det offentlige helsevesen i Norge"*. Og som bp Eidsvig kommenterte *"Karl Evang og Arbeiderpartiet ønsket ingen private aktører; de hadde ingen forståelse for den idealistiske og religiøse motivasjon"*³).

Disse og manglende kall var årsaken til at søstrene måtte stenge eller overgi driften av deres sykehus til kommunen og stat.

Menighetene i Norge har også forandret seg. Fra tiden da de troende var få men stort sett norske, med kanskje en tysker, en ungarer, eller en ire, kom det mot sluttet av 1970-tallet og særlig gjennom 1980-tallet katolikker fra hele verden – fra Sri Lanka, Vietnam, Chile, Filippinene og Polen. Noen var flyktninger, andre arbeidssøkende. Kirken i Norge ble mer sammensatt og mer universell; mer katolsk. Samtidig ble mange ting annerledes og vanskeligere. Katekese ble mer komplisert språklig sett. Andel nordmenn blant katolikker i Norge ble mindre, flere katolske barn gikk på den offentlige skolen i nærmiljøet, også på steder som Bergen hvor den katolske skolen var tilgjengelig, men nå ikke hadde kapasitet til å motta alle. Disse barna trengte mye mer enn katekese en gang i måneden. Sr.Sylvia forteller at brev til foreldre ble sent hver måned med håp at de supplerer undervisningen hjemme. Det er ingen vei med katekese uten foreldre, understreker sr.Sylvia.

Sr. Mary er ikke i tvil - kallet er fostret av et fromt liv. I familien. Med sekulariseringen og den nå populære frie oppdragelsen er det ikke så rart at unge mennesker ikke tenker på kall en gang. Da hun var ung lærte man i familien – og det var ofte en stor familie, med mange barn – at man ikke skal irritere andre, at man ikke bare skal ta fra andre. Man var oppdratt til

³ Bp B.Eidsvig. "Til Norge med tomme hender St.Olav 1/2013

selvbeherskelse, til å være i stand til å fornekte seg selv. Man hørte ikke noe om krav, om selvrealisering. Allerede i familien lærte man å be, Fader Vår, Hill deg Maria, de små skuddbønner. Rosenkrans. Man bad sammen om kvelden rundt kjøkkenbordet eller salongbordet. Det var ikke TV eller mobil, iPad, eller PC, man var ikke *online*. Det som er viktigst – bønner - kom først. Sr. Mary er overbevist om at litt selvdisiplin og faste vaner er viktige. Hvis det ikke er en vane å be, så er det så lett å utsette det og å utsette det.. Det er naivt å tenke at man skal be regelmessig uten at man har lært det og satt det i et system. Dette er ikke tvang, men dette er hjelpemiddel som er nødvendig sier sr. Mary. Den gang på 1960-tallet hadde man mange tanker om krav og frihet, men man var ikke helt forberedt på de endringene som kom i samfunnet. Kirken var ikke forberedt og både de geistlige og lekfolk klarte ikke å møte den nye hverdagen. Noen forlot kirken, og det gjelder også ordensfolk – for noen viste det seg en for stor forandring og troen ble ikke sterk nok. Noen var skuffet, andre var illojale. For de fleste unge mennesker var ikke klosterlivet et alternativ lenger.

St.Franciskus Xaveriussøstrene er en norsk biskopelig kongregasjon, altså etablert med Vatikanets tillatelse under den lokale biskopen, og dette betyr at de ikke har sine medsøstre i andre klostrene rundt i verden, som for eksempel dominikanerinner eller karmelittnonner, som tilhører forskjellige provinser i mange land og ofte holder kontakt og kan støtte hverandre. Franciskus Xaverius søstrene hadde dermed ikke denne muligheten, og det fantes ikke flere kall i Norge. Derfor inviterte søstrene til samarbeid for kirken i Norge en annen kongregasjon - Søstrene av Det Hellige Kors av Nha Trang i Vietnam.

Forstanderinne

Sr.Mary med sognepresten Dom Alois og søstrene av det Hellige Kors – Pinse 2011.

Dette er også en biskopelig kongregasjon, opprettet i 1955 og med lignende kall og apostolisk arbeid. Noen, som sr. Magdalena, kom først til menigheten i Hønefoss for noen år tilbake og kjente allerede Norge. Det kan nevnes at i Hønefoss bodde de i det gamle Franciskus Xaverius søsterhus... Det Hellige Kors søstrene ankom Bergen og Marias Minde i 24.mars 2011 og har styrket kommunitetens liv med felles bønn, måltider, rekreasjon og andre oppgaver.

Marias Minde ble huset det ble bygd for – søstrenes aldershjem. Bestemorsminde blir til en ny prestebolig – menigheten trenger det for de nye prestene fra bl.a. Polen og Filippinene. Søstrene åpner sine dør med deres vanlige gjestefrihet. Flere i menigheten finner også veien til Marias Minde for å finne stillhet, og ro i klosterkapellet.

På Florida rehabiliteres sykehusbygningen for å romme det nye St.Paul gymnas, mens i Arendal er det allerede en barne- og ungdomskole som har gleden av å bruke det gamle sykehuset.

HVA KAN VI LÆRE FRA SØSTRENE I DAG?

Når man ser tilbake på Franciskus Xaverius søstrenes historie, deres liv og tjeneste for kirken og de trengende mennesker i Norge, så er det klart at vi fortsatt har mye å lære av dem. Og vi trenger denne lærdommen mer enn før. Først og fremst lærer vi hva det betyr å tro – å stole på Gud uten begrensninger. Å akseptere det ukjente, å bli sendt ditt man er trengt uten å stille unødvendige spørsmål, uten å miste tiden med å bekymre seg på forhånd.

Vi lærer å be. Sammen og alene; systematisk og med ydmyk holdning, men også med dyp tro at vi er hørt, men Guds veier er ikke alltid våre veier...

Vi kan lære av søstre betydningen av de dydene og verdiene som er ikke så populære i dag, men som gir mening til livet: mot, tålmodighet, standhaftighet, selvfornektelse.

Mot til å ta utfordringene; tålmodighet i møte med medmennesker, standhaftighet til å stå på til tross for uvær og vanskeligheter; selvfornektelse og måtehold i å sette andres behov foran mine egne, i å si nei til min egen egoisme, til å avgrense mine ofte ubegrunnede materielle behov.

Vi lærer også den gleden ved å leve et enkelt liv og ved å jobbe for andre. Som sr.Mary pleier å si – vi må se på jobbene våre som om det var en hobby – da er det aldri kjedelig eller slitsomt! Da er det alltid gøy!

La meg til slutt sitere bp Gerhard Schwenzers ord til søstrenes 100-års jubileum i 2001

"Jeg snakker her om en ånd av hengivenhet og kjærlighet til Gud og i dens kjølvann en utrolig ånd av nestekjærlighet som har satt og fremdeles setter preg på alt gjøren og laten i kongregasjonen.

Hvis jeg skulle fremheve et særtrekk ved våre Franciskus-Xaverius-søstre er det nettopp dette at de fra begynnelsen av, og til den dag i dag, har vært lysende eksempler på vårt felles kristne kall. De har langt på vei maktet å vise det samme sinnelag som var i Kristus Jesus. Jeg kunne ved en slik anledning henviser til mange enkeltgjerninger søstrene har utført og dermed gitt Kirken et ansikt både innad og utad. Jeg kunne fortelle om søstrenes innsats i sykepleien, på undervisningssektoren og ikke minst i menighetenes liv. Men alt dette ville ikke ha båret frukt uten den nevnte ånd av hengivenhet og kjærlighet til Gud og hans Kirke på jorden.”

Ewa Bivand, Bergen 2013

<http://stpaulbergen.blogspot.no/2011/03/historisk-sndag-pa-marias-minde.html>